

Chương 524: Ellen Ngủ Cùng Mèo Con

(Số từ: 3675)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:45 AM 15/08/2023

Trước bức thư ngắn nói rằng những người anh chị em của mình sẽ giết mình, Heinrich im lặng.

Tự hỏi liệu bức thư có được gửi nhầm hay không, Heinrich kiểm tra phong bì một lần nữa.

‘Gửi người bạn của tôi, Heinrich von Schwartz.’

Vì vậy, nó không thể là một lá thư gửi nhầm.

"Làm sao vậy? Sao mặt cậu kì vậy?"

Kono Lint hỏi khi nhìn thấy vẻ mặt cứng rắn của Heinrich.

Có nên nói cho anh ấy biết không?

Rằng anh đã nhận được một lá thư kỳ lạ.

Tuy nhiên, Heinrich đã gấp bức thư lại và cất đi.

"Không. Nó chẳng có gì cả."

"...Thật sao?"

Không cần phải đề cập đến bức thư nếu đó là một trò đùa ác ý từ ai đó.

Và nếu bức thư thực sự được gửi để cảnh báo anh ta về sự nguy hiểm, thì việc chia sẻ nó sẽ chỉ khiến những người khác gặp nguy hiểm.

"Tôi cần phải đi. Tôi cần nghỉ ngơi."

Heinrich vừa nói vừa nhặt những lá thư khác với trái tim trĩu nặng.

Với vẻ mặt cứng đờ, Heinrich đi qua khu đồn trú và trở về nơi ở của mình.

Sau khi sắp xếp các bức thư, Heinrich đóng lối vào phòng của mình và ngồi xuống, chăm chú nhìn vào bức thư bí ẩn từ một người gửi không xác định.

Đó không phải là một lá thư gửi nhầm.

Và anh ấy không có bất kỳ người bạn nào sẽ gửi cho anh ấy một lá thư như vậy.

Vì bất kỳ ai cũng có thể gửi thư cho Heinrich, nên nó không phải là một trò đùa đơn giản.

Không có thông tin chi tiết, đó là một câu đơn giản nói rằng anh chị em của Heinrich sẽ giết anh ta.

Anh không thể tin được.

Sẽ thật ngu ngốc nếu tin vào điều đó.

Nhưng.

“Em sẽ trở lại Kernstadt khi tình hình này được giải quyết chứ?”

Nếu các anh trai của Heinrich bắt đầu coi anh không phải là em trai mà là đối thủ.

Có thực sự không thể cho một điều như vậy xảy ra?

Anh ta có thể coi đó là một trò đùa độc ác hoặc coi đó là một lời cảnh báo thực sự.

Nhưng bức thư đã đưa ra cho Heinrich một khả năng mà anh chưa bao giờ tính đến.

Các anh trai của Heinrich có thể không ngây thơ khi chào đón người em tài năng của họ trở lại Hoàng tộc.

Tuy nhiên, Heinrich nghĩ rằng nếu đúng như vậy, những người anh em của mình sẽ chỉ cố gắng lợi dụng anh vì lợi ích của họ.

Họ sẽ sử dụng ảnh hưởng của Heinrich và tăng cường kiểm soát đối với trụ sở chính.

Đó là cách anh đã chấp nhận nó.

Nhưng để đi xa như giết anh?

"Thật là vô nghĩa..."

Đó là một sự kiện không thể tưởng tượng nổi.

Điều này không thể xảy ra.

Ngay cả khi vị trí của Heinrich trở nên mạnh mẽ hơn trong cuộc chiến này, Heinrich cũng không tin rằng bản thân có thể trở thành người thừa kế của Kernstadt, anh cũng không có ý định làm như vậy.

Người thừa kế hiện tại, Louise von Schwartz, là một Swordmaster mạnh mẽ, người đã tiếp tục xây dựng thành tích của mình. Cô ấy không thiếu công đức.

Cả Heinrich và Louise chỉ đơn giản là tích lũy thành tích.

Hơn nữa, họ đang ở giữa một cuộc chiến.

Một cuộc chiến vô cùng quan trọng vẫn chưa kết thúc.

Ngay cả khi những người anh em của Heinrich thực sự muốn giết anh, không có khả năng họ sẽ cố gắng làm điều đó ngay bây giờ.

Bất kể, nếu nội dung của bức thư này là sự thật, nó sẽ là một vấn đề sau chiến tranh.

Nó phải như vậy.

Làm sao họ có thể giết Heinrich, một trong những lực lượng mạnh nhất trong quân đội đồng minh, chỉ vì anh là mối đe dọa cho ngai vàng vào lúc này?

Hành động đó sẽ nguy hiểm và ngu xuẩn biết bao.

Anh không biết nhiều về chính trị hay anh em mình, nhưng suy nghĩ một cách lý trí, đó là điều không bao giờ nên xảy ra.

Ngay cả trước khi mọi thứ kết thúc, và trước khi họ vượt qua cơn khủng hoảng ập đến với họ.

Không có lý do gì để họ đưa ra lựa chọn ngu ngốc cho cuộc khủng hoảng tiếp theo sau cuộc khủng hoảng này.

Tuy nhiên, ngay cả trong tình huống này, các cuộc đấu tranh quyền lực và chính trị không cần thiết vẫn diễn ra.

Heinrich biết mọi người thật ngu ngốc.

Anh đã chứng kiến và trải nghiệm những hành động dại dột của những người chỉ biết đi trước một bước hoặc nhìn quá xa về phía trước, ngay cả trong đội quân đã lên đường có mục đích này.

Nhưng vẫn còn, anh em của mình.

Anh em của Heinrich sẽ không.

Họ sẽ không cố giết anh.

Đó không phải là cách nó nên được diễn ra.

"Đúng vậy, không có khả năng..."

Heinrich đốt bức thư trong lòng bàn tay, điều này chỉ gây ra sự nhầm lẫn không cần thiết.

Anh nhìn chăm chăm vào đồng tro tàn rải rác của bức thư đã biến thành bụi đen, với vẻ mặt cứng rắn.

***

Đã đến giờ mọi người đi ngủ, và Ellen, người không có lịch trình hoạt động ban đêm, cũng phải đi ngủ.

Vì lý do nào đó, Ellen đã ôm một con mèo có vẻ thích cô khá lâu, và cuối cùng cô đã mang nó về doanh trại.

Ban đầu Ellen định trả nó về phòng ăn nơi ban đầu nó được đặt.

"Vì nó là một con mèo con, không phải ở với nó sẽ tốt hơn sao? Nó đã bị bỏ rơi mà..."

Vì những lời của Adelia, Ellen đã do dự một lúc và cuối cùng mang con mèo về doanh trại.

Chú mèo dường như vùng vẫy nhưng cuối cùng cũng không thể thoát ra khỏi vòng tay của Ellen và bằng cách nào đó đã lọt vào doanh trại của cô.

Bằng cách nào đó, ý thức và tâm trí mơ hồ của cô dường như đã lấy lại được sự ổn định.

Khi Ellen cởi bỏ bộ giáp nghi lễ của mình, con mèo lặng lẽ nhìn bộ giáp treo trên giá áo giáp.

Có phải nhờ gặp phải sinh vật kỳ lạ, lạc lõng này không?

Ellen thấy lạ khi ý thức mơ hồ của mình được phục hồi chỉ bởi một con mèo.

Cảm giác như thể cô đã bị ảnh hưởng bởi một ma thuật bí ẩn nào đó.

Bất chấp điều đó, giờ đây Ellen đang nghĩ đến việc đi tắm. Ellen lặng lẽ nhìn con mèo.

Cô không biết nó đến từ đâu và như thế nào.

Nó không đặc biệt bản, nhưng nó chắc chắn đã lăn lộn trong đồng đất của doanh trại.

Ellen chưa bao giờ nuôi một con vật nào trước đây, nhưng cô nghĩ mình nên tắm rửa cho con mèo. Bụi bẩn sẽ không tốt cho một con mèo con.

Ellen bế con mèo đang ngồi yên lặng trên tấm thảm của doanh trại.

-Meow

Ôm con mèo đang khóc nhè nhẹ, Ellen đi về phía khu vực phòng tắm của doanh trại.

Và, như thể nó đã nhận ra mình đang bị bắt đi đâu.

-Meow, meow, meow!

"...?"

-Meoww!

Như thể cảm nhận được số phận của mình, con mèo bắt đầu vùng vẫy trong vòng tay của Ellen.

"Ta cần tắm rửa cho mi."

-Meowww!

"Ah...."

Khi Ellen bước vào phòng tắm, con mèo vùng vẫy như thể nó hoàn toàn không muốn được tắm và thoát khỏi vòng tay của cô.

Ellen nhìn con mèo bỏ chạy, cụp đuôi giữa hai chân.

Không thể trốn kỹ, con mèo nằm co ro trong một góc lều.

Ép nó tắm khi nó đang phản kháng có thể là cực hình.

Ellen không muốn hành hạ con vật nhỏ.

"...."

Nghĩ về nó, mèo được cho là không thích nước.

Cởi cúc áo, Ellen nghĩ rằng câu nói đó có vẻ đúng.

***

Sau khi tắm rửa trong phòng tắm, Ellen bế chú mèo con đang sợ hãi chui đầu vào góc và đặt nó lên đùi.

Khi cô lấy khăn lau khô tóc, con mèo vẫn ngồi yên, run rẩy.

Trời có lạnh không?

Nó đã nói rằng nó dường như bị đau ở đâu đó.

Khi kiểm tra kỹ hơn, chuyển động của nó có vẻ cứng nhắc, như thể hơi bị gãy.

Nó lộ vẻ gầy guộc, khác hẳn hình ảnh một chú mèo bóng mượt.

Khi Ellen sấy khô lông, con mèo từ từ đứng dậy và bắt đầu kêu trước cửa lều.

-Meow

"....?"

Như muốn nói mở cửa ra.

Lều của Ellen có khóa, không giống như những chiếc lều khác.

Vì vậy, cả động vật nhỏ và con người đều không thể vào đó một cách dễ dàng.

"Mi có muốn đi ra không...?"

Mặc dù cảm thấy hơi lạ khi nói chuyện với một con vật, nhưng Ellen vẫn đặt câu hỏi.

Con mèo đã bị mẹ nó bỏ rơi, hoặc Ellen đã nghe nói như vậy.

Nó sẽ đi đâu vào lúc này trong đêm? Hay nó đã biết đường về với mẹ?

Không cách nào biết nó đang nghĩ gì, Ellen chỉ có thể nhìn chăm chăm vào con mèo.

Con mèo đen nhìn cô chăm chăm.

Một bên im lặng, một bên không nói được.

Họ đã nhìn nhau như thế bao lâu rồi?

Con mèo đen dường như đã bỏ cuộc và đi ngược về phía Ellen từ lối vào lều, sau đó cố gắng nhảy lên chiếc giường tạm bợ của Ellen.

*Thunk!

-Meow!

"!"

Nhưng do không quen nhảy, nó đập đầu vào thành giường không cao lắm của chiếc giường dựng tạm và ngã lăn ra.

“Mi có ổn không...?”

Ellen cẩn thận nhặt con mèo đen đáng thương bị rơi xuống thảm và đặt nó lên chiếc giường tạm bợ.

Một con mèo thậm chí không thể nhảy.

*Run run!

Con mèo lặng lẽ ngồi bên cạnh Ellen, run rẩy.

Trông nó có vẻ xấu hổ, và Ellen không thể không mỉm cười.

Và rồi, Ellen ngạc nhiên khi thấy mình đang mỉm cười.

Cô vẫn có thể cười vào một cái gì đó như thế này?

Cô vẫn chưa mất khả năng cười sao?

Ellen dùng khăn lau khô tóc xong và nhẹ nhàng cù vào cổ con mèo khi nó ngồi đó, run rẩy vì xấu hổ.

***

Con mèo dường như đã từ bỏ việc đi đâu đó và quyết định ở lại trong lều của Ellen.

Giờ hành quân đã kết thúc, tất cả những gì Ellen phải làm là nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi đúng cách rất quan trọng. Dù Ellen mạnh mẽ đến đâu, chiến trường có thể cướp đi mạng sống của một người trong tích tắc.

Nếu cô ngủ không ngon hoặc nghỉ ngơi không tốt, nó sẽ ảnh hưởng đến cô ấy vào ngày hôm sau.

Sự mệt mỏi và ý thức chập chờn mà Ellen cảm thấy gần đây khác hẳn với sự mệt mỏi như vậy.

Chắc chắn là sức mạnh chiến đấu của cô không hề giảm đi.

Ngay cả khi ý thức của Ellen mờ dần và tầm nhìn của cô mờ đi, cơ thể cô ấy vẫn tự di chuyển, biết đường đi của thanh kiếm của cô và vung nó vào kẻ thù theo cách tối ưu.

Khi ý thức của chính Ellen mờ dần, cô cảm thấy một cảm giác thiếu thốn kỳ lạ, như thể một sinh vật khác đang sử dụng cơ thể của cô để thay thế.

Do đó, Ellen cảm thấy như thể cơ thể mình đang bị chiếm đoạt bởi một người khác, và rằng ai đó đang dùng đưa cơ thể của mình thay cho cô.

Chính vì vậy, mặc dù cảm thấy ngột ngạt vì mệt mỏi và áp lực nhưng sức chiến đấu của cô không hề giảm đi mà ngược lại còn tăng lên một cách kỳ lạ.

Tắt đèn và nằm trên chiếc giường tạm bợ của mình, Ellen nhìn chăm chăm vào con mèo đen cuộn tròn trước mặt.

Đôi mắt vàng của con mèo đen, và đồng tử của nó bên trong, đang mở to trong bóng tối nhìn chăm chăm vào cô.

Họ đã rất thân thiết.

Nếu là một người, họ sẽ ở đủ gần để nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của nhau trong đồng tử.

Ellen chưa bao giờ nuôi một con vật nào.

Ngay tại quê hương Rizaira của cô, cũng có vài nhà nuôi chó nhưng chẳng nhà nào nuôi mèo.

Ở Rizaira, động vật thường được coi là con mồi.

Tất nhiên, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc nuôi một con.

Không phải Ellen chưa từng nhìn thấy mèo, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một con mèo ở khoảng cách gần như thế này.

Nhưng hôm nay, Ellen đã tìm đến một con mèo mà cô nhìn thấy lần đầu tiên, một con mèo không nên ở một nơi như thế này.

Con mèo liếm ngón tay như thể nó biết điều gì đó.

Cảm giác xa lạ đó.

Tuy nhiên, cảm giác quen thuộc lạ lùng dường như đánh thức một điều gì đó mà Ellen đang đánh mất.

Trước khi Ellen biết điều đó, cô đã mang con mèo lạ về lều của mình, và bây giờ nó đang nhìn chăm chăm vào cô bên giường.

Con mèo tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô từ bóng tối.

—Đôi mắt vàng.

Không hiểu sao thật quen mắt.

Đó là lý do tại sao Ellen cảm thấy như thể con vật nhỏ mà cô không biết gì hiểu cô.

Ellen cảm thấy buồn cười khi nghĩ như vậy.

"Tôi nghĩ tôi hiểu tại sao mọi người lại nuôi động vật..."

-...

Không phải vì chúng không biết nói mà họ nuôi dạy chúng.

Đó là bởi vì họ có thể phản chiếu bất kỳ cảm xúc nào lên nó và tin rằng nó được hiểu theo cách riêng của mình.

Ngay cả khi nó không biết gì, họ có thể tự lừa dối mình rằng nó hiểu tất cả mọi thứ.

Ellen nghĩ rằng khoảnh khắc cô cảm thấy được thấu hiểu bởi đôi mắt của con mèo, đó là sự thể hiện mong muốn được thấu hiểu bên trong cô.

Con mèo đen nhẹ nhàng dụi đầu vào mặt Ellen.

Có vẻ như nó hiểu lầm rằng nó hiểu cô, nhưng nó lại như thể nó thực sự hiểu.

Ellen chỉ cần đặt tay lên lưng con mèo và nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó.

Thật ngạc nhiên khi một sinh vật nhỏ bé như vậy lại có thể giúp cô giữ lại ý thức đang dần mờ nhạt của mình.

Sự mệt mỏi, áp lực và tuyệt vọng của cô dường như đã vơi đi đôi chút.

Vì vậy, bây giờ, cô chắc chắn đã tỉnh táo hơn. Tất nhiên, ý thức của Ellen đang dần chìm vào giấc ngủ sâu vì mệt mỏi.

Hôm nay, cô có thể bằng cách nào đó lấy lại bình tĩnh với sự giúp đỡ của sinh vật nhỏ bé đó, nhưng liệu điều này có thể kéo dài được bao lâu?

Một sinh vật nhỏ bé chỉ có thể cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ.

Cuối cùng, nó sẽ biến mất.

"Tôi không muốn... biến mất..."

Khi Ellen ngày càng buồn ngủ, cô nhìn con mèo với đôi mắt mờ đi.

Trong ý thức mờ nhạt của cô.

Bằng cách nào đó, Ellen nghĩ rằng cô đã nhìn thấy những giọt nước mắt trong mắt con mèo nhỏ.

Mèo có thể khóc không?

Ellen thấy thật buồn cười khi nghĩ như vậy.

Từ khi nào nước mắt chỉ dành riêng cho con người?

Con người có thể khóc, và con người cuối cùng cũng là động vật.

Nước mắt phải thuộc về tất cả các loài động vật chứ không riêng gì con người.

Sau đó, tất nhiên, mèo cũng có thể khóc.

Tuy nhiên, Ellen không biết tại sao con mèo lại khóc.

Con người nên khóc, nhưng con mèo đã khóc.

"Đừng... khóc..."

Trong lúc ý thức đang mờ dần, Ellen cẩn thận lau những giọt nước mắt chảy ra từ mắt con mèo con.

***

Khi đi ngủ, Ellen có xu hướng ngủ rất nhiều.

Trở về quê hương yên bình, Ellen luôn là cô bé dậy muộn dù đi ngủ sớm hay muộn.

Không ai mắng cô vì ngủ quên, kể cả mẹ, cha hay anh trai cô.

Cô bé dậy muộn đã trở thành một cô gái dậy muộn.

Nhưng Ellen nhận ra cô là người có thể thích nghi với thói quen khi đến Temple.

Cô có thể thức dậy sớm hơn nhiều so với giờ đi ngủ thông thường để tập thể dục buổi sáng.

Mãi cho đến khi lớn lên, cô mới biết mình có thể giảm thời gian ngủ bất cứ khi nào cần thiết và ngủ ít hơn khi cần thiết.

Trong Temple, cô tự nguyện giảm ngủ, và trong quân đội, cô giảm ngủ do cần thiết.

Và đó không chỉ là kinh nghiệm của Ellen; mọi người phải bắt đầu một ngày sớm.

Ngày càng ngắn lại, Ellen thức dậy từ tờ mờ sáng và phải đến trung tâm chỉ huy để nhận mệnh lệnh.

Sau khi chuẩn bị xong, Ellen mặc áo giáp bên trong.

*Clank! Clank! Clank!

Khi Ellen kích hoạt giá đỡ áo giáp, bộ giáp nghi lễ của cô sẽ bám vào cơ thể và các đường nối của bộ giáp sẽ tự động thẳng hàng.

Thánh kiếm của Thần Mặt Trăng treo ở thắt lưng của cô, và chiếc áo choàng của Thần Mặt Trời khoác trên vai.

Mặc dù không có nhiệm vụ quan trọng nào vào lúc này, nhưng Ellen phải ở lại tiền tuyến, liên tục kiểm tra sự an toàn của tuyến đường đóng quân và tiêu diệt bất kỳ con quái vật nào xuất hiện như một phần trong nhiệm vụ đang diễn ra của cô.

Sau khi nhận được sự phân công của các thành viên đơn vị và hướng dẫn hoạt động từ trụ sở chính, họ lên đường đến địa điểm.

Cắm trại cực kỳ nguy hiểm, vì vậy nguyên tắc là hoàn thành nhiệm vụ trong ngày, nhưng đôi khi phải mất vài ngày.

-Meow

“Chắc mi bị tiếng ồn làm phiền...”

Ellen, người đang mặc áo giáp, nhìn con mèo đen đang ngáp và dụi mắt trên giường.

Con mèo đen nhìn chăm chăm vào Ellen, vũ trang đầy đủ, với đôi mắt mở to.

Khoác trên người áo giáp lỏng lẻo, Ellen cúi mình trước con mèo vẫn chưa tỉnh hẳn.

Rồi cô cẩn thận cù vào cổ con mèo bằng ngón trỏ.

"...Cái này khó chịu sao?"

Ellen tự hỏi liệu cảm giác kim loại từ chiếc găng tay quấn quanh tay cô có gây hại cho con mèo hay không, và cô thận trọng rút tay ra.

"Ta phải đi."

Chỉ trong một ngày, Ellen đã quen với việc nói chuyện với con mèo.

Con mèo như hiểu được những gì cô ấy nói, nhảy khỏi giường và đáp xuống bên cạnh Ellen.

*Thump!

" ... "

-...

Con mèo, dường như không quen với việc nhảy và hạ cánh, lúng túng ngồi phịch xuống ngay cả từ chiếc giường nhỏ.

Sao có thể vụng về như vậy?

Tuy nhiên, con mèo đã dũng cảm đứng dậy và kêu meow meow ở lối vào lều.

Nó có thể thực sự hiểu những gì cô nói?

Ellen thấy mình có những suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

Khi cô mở khóa và mở cửa, có những người đã bắt đầu buổi sáng của họ, nhộn nhịp xung quanh.

Ellen không phải là người dậy sớm duy nhất.

Con mèo đen cũng kêu meow meow bên cạnh Ellen khi nó rời khỏi cửa.

-Meow

Như thể Ellen đang đi đâu đó, con mèo dường như cũng muốn đi đâu đó.

Giống như Ellen có ảo tưởng rằng con mèo hiểu lời của mình, cô cảm thấy như thể cô biết con mèo muốn làm gì.

Đó là một cảm giác lạ lùng mà cô chưa từng trải qua trong đời.

Có phải mèo luôn là động vật tự do như vậy không?

Ellen không biết nhiều về khía cạnh này.

Nhưng giống như cô, con mèo dường như cũng muốn đi đâu đó, mặc dù có vẻ như nó không thể chạy đằng hoàng.

Dù là gì đi nữa, Ellen cũng không ép được. Cô không phù hợp để chăm sóc nó đúng cách.

Nhìn xuống con mèo đang nhìn chăm chăm vào mình, Ellen khẽ thì thầm.

"Lại tới nhé."

-Meow

Với một tiếng meow giống như một câu trả lời, con mèo thận trọng bắt đầu đi đâu đó.

Ellen nói rằng cô sẽ đi, nhưng con mèo đã đi trước.

Cô yêu cầu nó quay trở lại, nhưng nó có thực sự quay lại không?

Đó là một vấn đề chưa biết.

Có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ với một con mèo xa lạ chỉ trong một ngày trong đời không phải là một trải nghiệm tồi. Đó là một trải nghiệm khá hấp dẫn.

Nhưng nếu con mèo đen này lại đến thăm cô, đó cũng không phải là điều xấu.

Với suy nghĩ đó, Ellen bước xuống con đường mòn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading